

THE SON

A man in a dark, knee-length coat stands on a cobblestone street, looking towards a shop window. The sun is setting in the background, casting a warm glow over the scene. The man's reflection is visible in the shop window, which is framed by dark wood. The street is lined with stone buildings, and the overall atmosphere is contemplative and dramatic.

FERDINANDO FREGA

SONURINN

THE FAMILY · 13

Faðir sem þurfti ekki nema þrjú orð – og morguninn, árum eftir jarðarförina, þegar sonur hans heyrði sömu ró koma úr sínum eigin munni.

Gillettenarrative heilsar þér. Þú veist ekki enn hvílikt lán þú átt – þú ert í þann mund að fá eitthvað og enginn bað þig um neitt í staðinn. Nú stígur þú inn í heiminn minn, svo nálægt að þú getur snert blaðið. En ég sel ekki blöð. Það blað á móðir mín ein. Þegar þessu lýkur verður þú ekki sama manneskjan. Þú munt þegar leita að því næsta. Byrjaðu hér, í bili. Gefðu þér þessa stund.

Ég fæddist af móður minni og sem sonur á ég margar líkur á að líkjast henni. Að minnsta kosti er það það sem læknisfræðin gefur til kynna, og í þetta eina sinn sé ég enga ástæðu til að vera ósammála.

En handan líkamlegra einkenna er eitthvað annað. Eitthvað sem kemur seinna. Það birtist með árunum, í sporunum sem eftir standa, í því sem við raunverulega erum fremur en því sem aðrir segja okkur vera.

Sjálfsmyndin kann að byrja á einhverjum X-þætti, en enginn veit í raun hvar erfðafræðinni lýkur og hvar mennskan hefst. DNA skýrir líkamann. Lífið skýrir afganginn.

Sagt er að greindin komi frá móðurinni. Það er rétt. En skapgerð erfist ekki eftir formúlum. Hún birtist í látbragði, venjum, vali og þögnum. Siðferði, lundarfar, stíll, nærvera. Ósýnilegur arkitektúr manneskjunnar.

Og fyrr eða síðar segir einhver: „Hann er alveg eins og faðir hans.“
Sýnilegt öllum. Skilið af afar fáum.

Enginn sonur er alfarið faðir sinn. Engin dóttir er alfarið móðir sín. Við tilheyrum öll stærri leik þar sem óvæntir hlutir hætta aldrei að koma fram. Og samt virtist lokasvarið í mínu tilviki einfalt. Það kom allt frá föðurnum.

Þessi glæsilegi maður hækkaði aldrei róminn. Þegar hann talaði hljómaði það nánast eins og söngur, sérkennileg blanda af ítölsku, frönsku og spænsku sem bar aðeins örfá orð. Þrjú orð nægðu oft. „Ég er hér.“

Árum saman tókum við þeim sem sjálfsögðum. Svo kom hið ómögulega einn daginn. Og frammi fyrir hinu ómögulega brosti hann og sagði: „Þú borgar bara einn dal.“

Á þeirri stundu skildum við hver hann raunverulega var. Hann var faðir minn.

En það var ekki hin raunverulega opinberun. Hin raunverulega opinberun kom árum síðar. Einn morguninn heyrði ég sjálfan mig svara erfiðum aðstæðum með sömu ró. Sömu þögninni áður en ég talaði. Sama brosinu áður en ég tók ákvörðun. Og andartak var eins og hann hefði gengið inn í herbergið. Svo áttaði ég mig á því að hann hafði alls ekki gengið inn. Hann hafði aldrei farið.

Hvað varð eftir? Kunnuglegt andlit. Rödd með öðrum hljómi. Persónuleiki sem enn ómar í gegnum tímann. Því að í hverju tónverki er það ekki röddin sem skiptir mestu máli. Það er hljómurinn. Hljómurinn sem lifir af. Hljómurinn sem ber með sér sál.

Og það var síðasta óvænta uppgötvunin. Ég hafði eytt ævinni í að leita að föður mínum í minningunum. Aðeins til að uppgötva að

hann hafði allan tímann búið í vali mínu.

Hann var bara faðir minn. Og einhvern veginn er hann það enn.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂️